

100 TARDES
DE GLÒRIA

Raül Prunell

100 TARDES
DE GLÒRIA

Primera edición: junio 2026

© Comunicación y publicaciones Caudal, S. L.

© Raúl Prunell

ISBN: 979-13-88195-72-3

ISBN digital: 979-13-88195-73-0

Depósito legal: M-13786-2026

Editorial Adarve

c/ Luis Vives, 9

28002 Madrid

info@editorial-adarve.com

www.editorial-adarve.com

Impreso en España

Al Pont de Suert, a Barcelona i als gelats de llimona

BASAT EN FETS REALS

“Un llibre no es somia. Un llibre s’escriu”

Annie Ernaux, Premi Nobel de Literatura 2022

PRÒLEG

24 de novembre de 1973

No recordo gaire bé la meva primera conversa amb la Glòria. La data, en canvi, no la puc oblidar: 24 de novembre de 1973, a Barcelona. Jo acabava de néixer i suposo que ella em va acotxar i em va dir com estàs. La resta van ser plors i més plors.

1 d'octubre de 2024

PRIMERA PART

El Pont de Suert

TARDA 1

Vincerò!

La mare i jo sortim fora de la residència i seiem al banc de fusta. Plou a bots i barrals i sembla que els cotxes aparcats estiguin a punt de ser enduts pel xàfec.

Busco una ària famosa al mòbil, *Nessun dorma* de Puccini. Canta en Luciano Pavarotti i nosaltres dos també cantem sobre la veu del tenor. “Vinceroòò, Vinceroòòò, Vinceeeerò!” És apoteòsic i no sabem si plou per les nostres veus desafinades o perquè ho vol algun Déu del cel.

TARDA 2

La mare i el pare

La mare diu que ja no li fa por morir-se, perquè quan es mori es retrobarà amb el pare. El pare va morir l'any de la Covid-19, però d'una pneumònia, no pas pel famós virus que va atemorir i va amordassar mig planeta.

El pare era un home corrent, a qui li agradaven els trens en miniatura, sobretot els de la marca Märklin. També guardava moltes agendes per apuntar moltes coses, segurament moltes d'elles repetides.

La mare, la Glòria, viu en una residència pública al Pont de Suert, ara ja fa uns 4 anys. Li van diagnosticar l'alzheimer, però ella cada dia està millor i recorda més coses. Deu ser un fenomen paranormal. Jo, que l'acompanyo dia sí i dia també, en soc testimoni.

Ella no para de dir que, últimament, ja no és agnòstica ni atea. Que creu en alguna cosa -no sap dir-ne el nom-, però que està convençuda que el seu marit difunt l'escolta quan li explica com li ha anat el dia. A mi em sembla fantàstic que tingui tant d'amor guardat per oferir. I aposito que encara està enamorada del seu home.

TARDA 3

Cançons

A la mare li encanta José Luis Perales. Ella i jo cantem junts, de vegades, *Cómo es Él*. També cantem *Le llamban loca* de Mocedades. O el tema d'en Serrat, etern i sensible, que mai deixa de commoure per la seva poesia com és *Mediterráneo*.

Resulta sorprenent com una persona afectada en la seva memòria de forma diagnosticada, pot recordar tan bé les cançons que ha cantat tota la vida. Deu ser que la música té superpoders i que no es deixa vèncer per una malaltia degenerativa de sonoritat germànica.

Avui, ja entrada la tardor, la Glòria mou una mica les mans, per demanar silenci, asseguda en un banc de fusta prop de la residència, a l'exterior això sí, i comença a taral·lejar:

“Y los muchachos del barrio la llamaban loca / Y unos hombres vestidos de blanco le dijeron ven / Y ella gritó no señor, ya lo ve, yo no estoy loca / Estuve loca ayer, pero fue por Amoooooor...”

La mare domina tant el català com el castellà. En català li he trobat un petit tresor: un reguitzell de cançons d'un tal Emili Vendrell que, ella, per sort, coneixia de la seva joventut: Vendrell canta la molt celebrada La Balanguera. “La Balanguera fila, fila, la balanguera filarà...” Aquesta balanguera deu ser una mena de sastressa, m'explica la mare. I per rematar, i que no falti, el gran èxit *Oh dolça Catalunya*. A mi la veu del Vendrell em transporta a un món de postguerra i de pa dur, però no dic res i escolto.

TARDA 4

L'Espanyol

Li dic a la mare que l'Espanyol ha tornat a Primera Divisió. Ella, 'periquita' de tota la vida, em mira sorpresa perquè encara es pensa que l'equip de Cornellà-El Prat juga a Sarrià.

—Que no, mare, ara juguen a Cornellà. El president és xinès. I han tornat a Primera.

—Ja veuràs com aviat tornen a baixar. Per això li diuen l'equip ascensor. Però són bona gent, oi?

—Sí, segurament. El que passa és que amb aquest nom la van cagar. I han de competir amb el Barça, ja ho saps.

—Bah, el Barça. Com que són rics, es pensen que són qui sap què.

—Home, ja han guanyat 5 Champions. Te'n recordes del Messi?

—No. A mi el que m'importa és l'Espanyol. Podem posar l'himne, sisplau?

Aleshores agafo el mòbil i busco 'himne espanyol' i tots dos entonem la tornada d'un himne exageradament

grandiloqüent i que serveix, com tots els himnes, per regalar les orelles als seus fidels.

“Jo t’estimo, Espanyol / Ets l’orgull de l’esport / I de Catalunya, Glòria / Jo t’estimo, Espanyol. ESPANYOL, ESPANYOL, ESPANYOL !!!”

TARDA 5

Catalunya per als catalans

Normalment a la mare li agrada venir a casa meva a cuinar un plat un dia per setmana. El seu preferit és el de mongetes amb patates. Ella arriba al pis i pregunta: Què faig, va, digues, per on comencem?

Jo aquell dia ja he comprat les mongetes i les patates al súper. Sempre acaben sobrant mongetes, però no m'agrada fer curt. La mare les renta, les talla en trossets i les posa a la cassola. No sap fer funcionar la vitroceràmica, per això joestic amb ella i pendent en tot moment del tema dels 'focs'. Més tard, amb l'aigua bullint, ella tirarà les patates i els dos esperarem asseguts al sofà del menjador. El pis està força bé, no té luxes, però sí dos lavabos i dues habitacions. Suficient.

Mirem les notícies mentre dinem. El segon plat ja el faig jo, perquè acostuma a ser peix o carn. I per postres mengem fruita, algun iogurt o res.

Havent dinat i havent comprovat que tot segueix igual entre Israel i Palestina -és a dir, que les bombes no paren

de ploure en aquella regió de Gaza o Cisjordània-, fem la migdiada. Jo provo que se senti còmoda, però li faig petites maldats, com retirar-li de sobte el llençol i el cobrellit. Ella s'enfada i es torna a abrigar bé. Jo ric una mica per sota el nas.

I, mentrestant, si no ve la son, doncs escoltem a José Luis Perales o els èxits de Víctor Manuel i Ana Belén. Avui escoltem España camisa blanca. El tema de Catalunya i Espanya és recurrent i porta a no poques discussions, del tipus:

—A veure, mare, quan votem, a qui hem de votar?

—Ja saps que jo voto sempre als socialistes.

—Sí, és veritat. Però no et semblaria millor votar als independentistes per una vegada? Perquè Catalunya és per als catalans, no?

Ella fa que no amb el cap i es gira cap a l'altra banda del llit, donant-me l'esquena.

—Res de tot això. I ara! Jo soc filla d'immigrants, de Salamanca i Guadalajara eren els meus pares. Com puc dir "Catalunya per als catalans" Estàs sonat!

Comença la cançó, que per no ser injustos, té una lletra ben maca. "España camisa blanca de mi esperanza, reseca historia que nos abrasa por acercarse solo a mirarla..."

Passen les primeres hores de la tarda, al carrer lluu el sol, i ja és hora de caminar una estona. La mare s'aixeca remugant, després fa el llit, sempre fa el llit, i marxem a estirar les cames pels carrers adjacents al meu pis.

—Així què, em deixaràs que t'aconselli el que has de

votar a les pròximes eleccions?

—Ni parlar-ne. Jo ja soc grandeta.

—Doncs tu mateixa. Jo ja t'he avisat: Catalunya per als catalans.

—No sé d'on has tret aquestes bestieses. Va, anem. Dona'm la mà, que encara cauré.

TARDA 6

Plantes al balcó

Diuen que les plantes parlen. I que els balcons plens de plantes conviden a l'optimisme i a la vida. La mare té un balconet a l'habitació 213 de la segona planta de la residència. Allà hi ha posat alguns testos amb plantes o flors.

Però el temps no acompanya gaire en aquesta tardor-hivern i les plantes, com diu la mare, tenen un temps limitat de vida. Com si això fos una novetat.

Avui anem al florista, al seu magatzem, i triem una nova planta per decorar el balcó. Geranis, surfnies i altres espècies omplen les lleixes del magatzem. La mare tria plantes de colors impactants, colors plens de força com el taronja, el rosa fúcsia o el vermell de petó de maduixa.

Ens emportem la nova adquisició que anirà a la punta del balcó, al costat del test on una hortensia està agonitzant. Ella somriu i canta una cançoneta molt antiga, que només ella coneix. Està contenta. Es nota perquè de tant

en tant toca el braç que condueix el cotxe, el meu braç, vaja.

Li dic que la cuidi bé, a la surfínia, i ella fa que sí, que ella sap cuidar molt bé les plantes i que el seu balcó és el més preuat i admirat de tota la residència. Jo faig que sí, entesos, però no et passis quan li posis aigua que s'ofegarà. Ella fa que sí, que no pateixi més, i que condueixi, que ens queda poc temps i encara ha de cosir-me aquell botó de la camisa.

—Ja tindrem prou fil? Potser n'hauríem de comprar als xinos.

—Ja en tenim, en vam comprar fa fos dies, mare.

—És que tinc una memòria de peix. Tant de bo em poguéssim comprar, de memòria.

—Va, no et queixis, que n'hi ha d'altres que estan pitjor que tu.

—Ja ho pots ben dir. Jo soc la que té la millor habitació i la que més es mou.

—Has fet gimnàstica aquest matí?

—Sí. Jo faig gimnàstica cada matí, pesat.

TARDA 7

Mirant Montjuïc de reüll

La mare ha passat molt mala nit. Els vòmits han tornat. Els metges li van dir que tenia un estómac 'gandul'. No sé què vol dir això ben bé. El cas és que avui, aquesta tarda, l'he anat a veure i estava feta una coca.

No obstant això, l'he treta del llit i hem vingut al meu pis per escoltar música. Ella diu que se'n recorda de la majoria de cançons. I és veritat. I és bastant flipant. Perquè si li preguntes què ha dinat, li costa de recordar. Però li poses, per exemple, l'himne de l'Espanyol i se'l sap fil per randa.

Avui també m'ha tornat a dir que ella no és atea i que ha recuperat la fe. Per això vol anar al cementiri de Montjuïc, on estan enterrats els seus pares, la seva cunyada Rosita, i el seu marit, el Raül Prunell Landa.

Estem fent les gestions amb les meves germanes per dur-la a Montjuïc quan ens quadrin a tots les dates. Li he preguntat, a la meva mare, si llegirà algunes paraules davant del nínxol. Ella ha dit que portarà unes flors i que

el que hagi de dir, s'ho dirà al meu pare en silenci, com fa totes les nits abans d'anar a dormir.

Jo crec que encara n'està enamorada. Això també és flipant. Potser per tot això li agrada tant la cançó de Mocedades Eres tú.

TARDA 8

El bastó del pare

Fem la volta a la residència pel poble. Hi ha un clínica dental, un Folder, un petit bar anomenat El Roure, un Caprabo i una farmàcia enorme. El Pont de Suert té carrers plans i carrers empinats. Quan arribem a alguna rampa, llavors ma mare m'agafa del braç o de la mà i fem junts la pujada. Així m'asseguro que no caurà.

Jo li he dit que tinc a casa un bastó, del meu pare per cert, però ella no en vol saber res. Diu que els bastons són un símbol de vellesa. Bé, ella té 84 primaveres, però això és un detall. El bastó del meu pare és negre com el carbó. té una cinteta per posar-se al canell i assegurar-se que hom s'agafa bé al trasto aquest.

Fa dies que penso que li he de dur amb l'esquer que és un record del pare, que ell n'estaria content si ella l'usés. No sé com acabarà l'empresa. Ja ho veurem.

TARDA 9

Un Rocinante de cinc portes

A banda de les passejades a peu, a pas de puça, la mare sortia del poble gràcies al meu cotxe, un Dacia Sandero bastant nou de color de vi. Fèiem excursions a pobles del voltant o bé només fèiem quilòmetres per xerrar i que el paisatge ens acompanyés. A la mare, al principi de ser al poble, la meravellaven les vistes a les muntanyes de la Ribagorça. I sempre comentava el mateix: el bon estat de la carretera. Deia que l'ajuntament hauria de fer més promoció d'aquella contrada, perquè es podia comparar en bellesa a les estampes canadenques o de Suècia.

El Sandero feia el paper d'un Rocinante obedient i precís, sempre disposat a dur-nos ben lluny per giravolts sense fi. Sovint ens atansàvem a la Font de la Mena, a la sortida del Pont de Suert en direcció a La Pobla i a Tremp. Allà, al costat de les taules de fusta i dels bancs començàvem la conversa. Ens endinsàvem per un caminet que porta a les ruïnes del Monestir de Lavaix, a poc a poc, canviant de braç perquè a mi m'anava millor i xerràvem.

—Aquest caminet és una mica irregular.

—Sí, tens raó. No sé si aquestes sabates que duus són la millor elecció.

—Jo no sabia que vindríem d'excursió. T'ho has negat tu tot solet.

—No t'emprenyis, dona. Ho he fet per tu, perquè surtis d'aquell cau de gent gran.

—Saps què em faria il·lusió? Anar a Vallvidrera algun dia, tornar-hi. Només per veure com està ara.

—I no et posaries trista?

—No ho sé. Però tinc curiositat. Allà vaig viure fins als 18 anys. Tota una vida.

—Suposo que ara ja no hi serà la vostra casa-escola. Deuen haver construït algun pàrquing.

—Que trist, oi?

—Va, tornem pel caminet. No li donis més voltes, no val la pena.

—Trobo que aquesta muntanya està la mar de bé. Com és que no promocionen més aquest lloc?

—Sí, ja ho sé, podria ser un paisatge del Canadà o de Suècia, ja m'ho has dit.

El Sandero va fer un molt bon servei a la família. A mi em permetia sortir de Pont per fer encàrrecs o per evadir-me una mica. A la mare li eixamplava els marges, les vistes, el món.